

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3680/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ениса Гицић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2325/19 од 31.05.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2325/19 од 31.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2325/19 од 31.05.2019. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Вишег суда у Новом Пазару П 823/18 од 05.04.2019. године, ставом првим изреке утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца, као резерviste са пребивалиштем у ..., а који није наведен у Закључку Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 7.900,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2325/19 од 31.05.2019. године, жалба тужене је одбијена као неоснована и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде на основу признања Вишег суда у Новом Пазару П 823/18 од 05.04.2019. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с

тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ревизијом се побија одлука о трошковима поступка, о чему су нижестепени судови одлучили уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова и њихову висину. Наиме, применом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, приликом одлучивања које ће трошкове досудити странци, суд ће узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења поступка, а о томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује ценећи све околности. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је одлука у овом делу донета у складу са судском праксом, израженом кроз одлуке судова, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужене побија се решење о трошковима поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца које не чини његов главни захтев, то је и ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић